

יום שלישי, ט"ו בסיון תשמ"ח, 31 במאי 1988

האינתיפאדה בראי התקשורת הערבית

מאת דן אבידן

תחושת גאווה על נצחון מפתיע, ביטויי אנטישמיות קיצוניים, אבל גם תקווה לאפשרות חדשה לשלום, כל אלה באים לידי ביטוי בביטויי העתונות הערבית את ההתקוממות בשטחים ובקריקטורות - במיוחד

מאז שיתוף יום ותושב הבנה בינו לבין הקורבן, כתב העיתון הירדני "אל-דא"י" הוא מקורף לחלוטין אם הוא חושב שהעם הפלסטיני האומה הערבית יחזרו לו בבוא היום על שול כלשהו בארצות פלשתינה, ובראש ובראשיתן, אולי לעשות כדי להחליף משהוא הקרבה ובאה: לפרק את מדינתו הבלתי-לגיטימית ולעזוב את פלשתינה מוקדם ככל האפשר.

הפרשן המצרי הירדני סלאמה אחמד מלאמה המוכר בדרך כלל כמבקר הירדני-פלסטיני, גנף את האוכלוסיה פלסטינית בגנותו את השלטון והתקוממות על החברה הישראלית. במאמר ב"אל-דא"י" (20 בדצמבר 1987) כינה את מדינת ישראל שתי קצוות הקשת הפוליטית: "גזעני" בעלי מנטאליות של "מחנות ריכוז" את מנהיגי מפלגת העבודה הנרייט כאופורוניסטים, שאינם שונים במהותם ממגויני הליכוד ששום מה מעדיפים את המסך שלטון ישראל כשמונים על-פני התקוממות לקראת הסדר הירדני. הפרשנים המצריים הירדנים, ויחזו מפרשנים אחרים, את הצורך בהמשך האינתיפאדה. אברהמים סאדא, עורך העיתון "אח-בא" אל-יום, והתנ"ץ הצרפתי ויליס. העיתונים הערביים שפנים סאדאג'וניים הפלסטיניים שמחוץ לשטחים ובביתם (קרי אשף) תועלו לרשת ההתקוממות ויגייסו את כל הפוטנציאל האנושי והפיננסי שלום למען תוכנית בהמשכה הם מצפים שמיני הארגונים יקצו מכספים לרכישת נשק ולהברחתו רדך הנבל, כדי שצעירי פלשתינה יישאו אותו במסע האנטי-עם. עם זאת סאדאג'וני סעאדה בתוקף לכך שאשף יורש את הניצחון נגד ערבים ישראלים מדי. מדינת כח, הוא מדינת, תחיל בהישגו האינתיפאדה ותחיל בהיגיון "עצת סכין בגבם של ניכור ההתקוממות".

אמצעי התקשורת בארצות הערביות אינם חללים מלעטק בהתקוממות הפלסטינית את המשיבים הכוללים בנתיבותיהם הוא ההשואה בין ההתקוממות לבין המלחמה השגורה, ובעיקר בינה לבין מלחמת יום הכיפורים. ההתקוממות מוצגת כמלחמה, שהפתיחה את ישראל לא פחות ממלחמת יום הכיפורים ושישראל יצאה מפניה כשידה על תחזותה. רוב הפרשנים הערבים גורסים שתוכנית העוצמה שמקרינה ישראל נפגעה בגלל ההתקוממות. מול העולם את השליטה על הסופרן הישראלי איבד את הממסה על עצמי במאבק נגד נערי ג'אליה את הממסה הזה ושל הסופרן - (ד.א.) לא תצליח ישראל להחזיר לעצמה, נסיב באמצע פברואר בעתון המצרי רכזת-פזא, "אל-מסא"א" העיתון המצרי סעד אל-דין אברהמים הישורה, בעתון "אל-דא"א" אל-קייטארי, "כל במאס, בין התבוסות" ססגנה ישראל מדי הערבים בקלחתם יום הכיפורים, במלחמת לבנון. ההתבוסות, התבוסה השלישית של ישראל בארצות הפלסטיניות הכבושות היא

השטחים, תוך שמירת הדיקט בין שני הסקטורים וכלי לפגוע במעמד המדינה של אשף במינצוג האומנות של הפלסטינאים. עם זאת ויר חלוקים ברעיונות לגבי סיכויי ההתקוממות להחזיק לאורך זמן, רובם טוענו שההתקוממות תימשך זמן רב, תוך הפוגה מעת לעת, ואילו אחרים טוענו כי במשך של רבד היא תיפסק, משיוכחו תושבי השטחים שאין ביכולתם לעמוד בדרך זו הישנים מדיניים. ברוש ההתקוממות אסור לו לחולם חלומות - היא עתידה להיפסק, משום שאפשר לה להימשך לנצח, אמר האינטלקטואל הפלסטיני גאמל אל-ג'נא. מתייחסים להתקוממות בשטחים כאל ציוד צבאי, לטעם, שרוב הפרשנים הערבים אינם רואים בהתקוממות כשטחים כאל ציוד צבאי, חשבו במאבק הצבאי הערבי נגד ישראל או לחילופין, כאל מנוף לזרזות תהליך השלום באזור. כללי שחוק ההתקוממות את תוכנית העוצמה של ישראל בעיני הערבים אך לא שינויה את הערכים הבסיסיים, שישראל נבנית כרע מעליצות צבאית ולכן יש לחדש בשלב זה מלחמת נגדה עימת צבאי כולל.

